

A házasság Isten ajándéka

Amikor hetekig kórházban feküdtem egy gerincműtét miatt, rájöttem, hogy azok alapján amik velem történtek, tulajdonképpen minden okom meg van rá, hogy megosszam gondolataimat a házasságról.

Egy példás katolikus családban születtem, és katolikus módon is neveltek. Egy tipikus család voltunk – anya, apa és két gyerek. Gyermekként nem szenvedtem hiányt semmiben. 12 éves koromban rájöttem, hogy valami hiányzik az életemből, bár akkor még nem tudtam megfogalmazni, hogy pontosan mi hiányozhat. Csak később értettem meg, hogy a szeretetben szenvedtem hiányt. Tartott egy ideig, míg rájöttem erre, és közben én is elköttem számos gyermeki csínytevést. Ma, 17 éves házasság után, boldog férj és apja vagyok. 10 gyermekem van, kik közül négyet örökbe fogadtunk.

Egy hónapja a sebészetben feküdtem. „Emelje föl a jobb karját, egy enyhe szúrást fog érezni...” Ez volt az utolsó mondat, amire emlékszem, mielőtt az altató hatni kezdett. Hogy mire gondoltam előtte? Félttem-e? Egyáltalán nem. Inkább azt mondhatnám, hogy belső nyugalom és béke árasztott el. Hiszen fel voltam készülve arra, hogy esetleg nem ébredek föl, vagy pontosabban fogalmazva, hogy „a másik oldalon” ébredhetek föl. Uram, tőled jöttem és egy napon majd hozzád is térek vissza. Hogy ez lenne az a pillanat? Ez teljességgel tőled függ...

Az első gondolatom, amikor visszanyertem az eszméletemet az volt, hogy még mindig élek.... „Próbálja megmozdítani a lábát!” Végre éreztem a lábamat. Az műtét előtt az a lehetőség is fölmerült, hogy esetleg amputálni kell a lábamat. Köszönöm, Jézusom, hogy megkíméltél ettől.

A feleségem és a legidősebb fiam az ágyamnál voltak. A szeretteim vettek körül, nem is lehettem volna ennél boldogabb.

A következő négy napban végig mellettem volt valaki a családból. Pedig 300 km-re laktunk a kórháztól, és azokban a hetekben a családból ketten is első áldo-

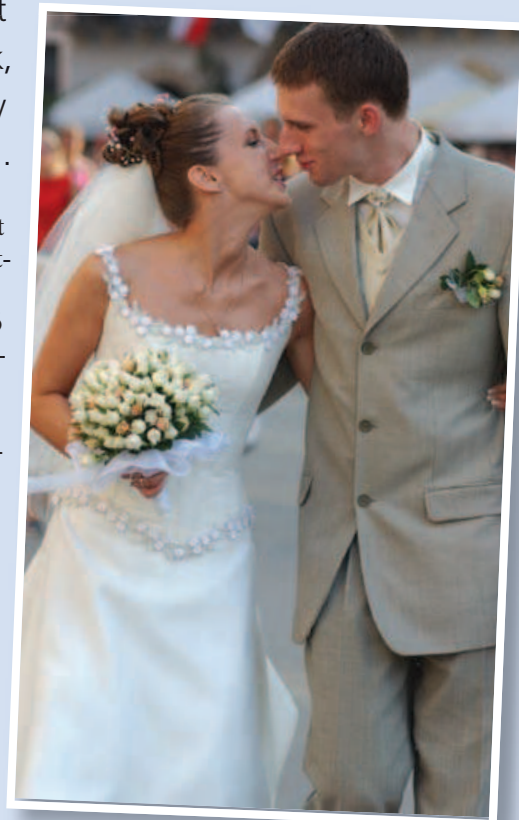
záshoz járultak. Senki nem csinált ebből problémát, felváltva látogattak.

Végül, Magda és Márta első áldozása után feleségem a nagyszülőkre bízta a tíz gyermeket és a kórház közelébe, egy szállodába költözött. A nagymama és a nagypapa csodálatos emberek. Viszszatértemig a gyerekek pótszülei lettek. Bár korábban nem éltünk együtt, ezekre a napokra hozzánk költöztek, hogy a feleségem velem lehessen a műtét utáni felépülés idején. Minden áldott nap ott ült az ágyam mellett, fogta a kezem, és szeretetével támogatott. Az eredmény mindenkit meglepett. „A seb folyamatosan gyógyul” – írta az orvos a zárójelentésben.

Amit eddig leírtam az egy rövid kis részlet a közel 20 éves „love storymból”. Házasság előtt három évig voltunk jegyesek. Az az érzésem, hogy a mi szerelmünk „nem e világból való”. Feleségem Isten ajándéka. Időnként azon kaptam magam, hogy a szerelmünkért imádkoztam. Fatimai Szűzanya! Szent szobrod előtt állva kérleltelek. Egy olyan asszonyért imádkoztam, akit szeretni tudok egy életen át. Meghallgattad az imámat! Nála jobb feliséget nem is kaphattam volna.

A házasság nem egy haldokló intézmény! Vajon hibát követett el Isten, amikor férfit és nőt teremtett, vagy amikor arra hívta meg őket, hogy elhagyva anyjukat és apjukat, egyesüljenek úgy, hogy többé már nem két, hanem egy testté legyenek? Engedhetné-e Isten, hogy ez az egygyé vált két test szétváljon, hogy a két ember elváljon egymástól? Soha. Egy pillanatig sem.

Csak az emberek azok, akik zsákutcába vezetik a másikat: a pornográfiával vagy „a szenzációs és teljesen veszély-

telen” fogamzásgátló módszerekkel stb. stb. Ne hagyjuk, hogy félrevezessenek bennünket ezek a megtévesztő ajánlatok.

Hogy mit gondolok a csalódottságról, elkedvetlenedésről vagy unalomról, ami a házasságon belül fenyegeti az embert? Éppen a minap találtam egy nagyon jó választ erre a Bibliában. A Prédikátor könyvéből (9,7-9) és a Példabeszédek könyvéből (5,15-20) kiderül, hogy a házastársaknak bölcsességre van szükségük, olyanra, amely mindig tisztán lát.

Isten azért adott minket egymásnak (nőt és férfit), hogy egygyé lehessünk a testünkben. Tudta, hogy mit csinál. Tudta, hogy az életünk nem lesz könnyű. És ezért adta nekünk többek között a testünket, hogy ezen keresztül érzékelhessük, hogy szükségünk van a másikra, és hogy egymásnak adhassuk magunkat a házastársi szeretetben. Egy ilyen csodálatos kötelékkel már sokkal egyszerűbb elviselni mindenféle stresszt, csalódást, és megoldást találni a türelmetlenségre,

kimerültségre, új lendületet kapni a két-ség pillanataiban, egyszóval túlélni az élet viharait és hullámvölgyeit.

Ami az unalmat illeti, ha mi (férj és feleség) valóban egymásnak akarjuk adni magunkat, és az elsődleges célunk a másik boldogsága és csak ezután foglal-kozunk a saját örömeinkkel, higgyétek el, kizárt dolog, hogy egymásra unhatnánk. Ez olyan, mintha azt mondanánk: „Már annyit ettem, hogy többé már nem is kell ennem”. A túl kiadós étkezés után jóleshet egy kis böjtölés, és ez ugyanígy működik a házastársi szeretetben. Isten úgy terem-tett minket, hogy néha-néha azért érez-nünk kell egymás hiányát. A feleség havi vérzése kitűnő alkalom erre. Saját tap-asztalatomból tudom, hogy nagyon meg-eröltető ezen a téren az önmegtartóztatás, de milyen élmény minden hónapban újra átélni a mézesheteket.

Azok, akik a leírta alapján esetleg azt gondolják, hogy mi bálványozzuk a szexet és a házastársi szeretetet, azok-nak csak egy megjegyzést szeretnék az eddigiekhez hozzáfűzni. A házastársi sze-retet számunkra nemhogy jó, de egyen-esen csodálatos erő, amely összeköt, segít élvezni az életet, még nagyon súlyos és komoly bajok és nehézségek idején is.

A házasság szentségében Jézus meg-ígérte, hogy mindig velünk marad, ha csak határozottan el nem utasítjuk őt. Ezért tartjuk be az általa meghatározott, ház-as életre vonatkozó szabályokat.

Mindig együtt maradtunk, igyekeztük megőrizni lelkünk kegyelmi állapotát. Ha Jézus velünk van, azt akarjuk, hogy ez így

maradjon életünk minden napján. Az élet sokkal egyszerűbb, ha a szívünk tiszta és az Úrhoz közel állunk.

Együtt maradtunk, együtt imádkoz-tunk, és csak akkor voltunk külön, amikor ez feltétlenül szükséges volt. Sose fordult meg a fejünkben, hogy hosszabb ideig különváljunk, még akkor se, ha anyagi és szakmai érdekünk fűződött volna ehhez, vagy bármi más. Két személy, de egy test, jóban rosszban. Lehetséges ez, ha az idő vagy a távolság elválaszt bennünket egy-mástól?

Sose hagyd a napot haragban leál-dozni! 17 éves házasságunk során csak egyszer nem fogadtuk meg Szt. Pál tan-

ácsát, de ezt utána sokáig bántuk. Hála Istennek, sikerült ezt a hibát többé nem elkövetni. Házasságunk első éveit során, amikor egymáshoz próbáltunk „ido-mulni”, elhatároztuk, hogy nem építünk falat egymás között, és kapcsolatunkat a teljes őszinteségre építjük. Ekkor vezet-tük be a „minden este beszéljünk” szokását.

Házastársi kapcsolatunkban nagyon szigorúan betartjuk azt a szabályt, hogy semmit sem teszünk Isten akarata ellen. A fogamzásgátlás veszélyezteteti szerete-tünket, ezért soha nem élünk vele. Tudjuk, hogy ez a „módszer” egy romboló eszköz a Sátán kezében.

Annak ellenére, amit mostanában pró-bálnak belénk sulykolni, igenis lehet az ember boldog egy házasságon és a csal-ádján belül. Én vagyok erre az élő példa!

Meg vagyok győződve arról, hogy a boldog családok alapja a boldog ház-aság. Isten megengedte nekünk, hogy boldogságunkat megosszuk öt saját gyer-mekünkkel, majd miután fölépítettük a házunkat, még négy örökbefogadott picivel. És nemrég, szinte „jutalmul” kaptuk Máriát, a legkisebb édes kislányunkat. Gyermekünket tekintjük a legnagyobb kincsünknek és örömeinknek. Hisszük, hogy Isten segítségével boldog felnőt-tekké nevelhetjük őket.

Nem kell a boldogságot túl messze keresni, a sikerekben, a vagyonban. A boldogság bennünk van, csak észre kell azt vennünk.

(Márk, 37) ■

